

FRANCESCA BROWN

ANĐELI
KOJI MI ŠAPĆU

Prevela s engleskoga
Mirjana Valent

*Svim bićima svjetlosti koja kreću na ovaj put.
Neka vaši anđeli uvijek budu uz vas*

Predgovor

U JESEN 2001. RADIO SAM u Dublinu kao novinar i vrlo sam se veselio dvomjesečnom putovanju u Australiju koje sam planirao već neko vrijeme. Tjedan dana prije polaska primio sam u novinskoj redakciji telefonski poziv čovjeka koji me upitao jesam li zainteresiran napisati priču o vidovitoj ženi iz zapadnog Dublina koja komunicira s anđelima.

Da budem iskren, posljednje što sam želio činiti bilo je da klipšem do kuće neke domaćice i pitam je o njezinu iskustvu s anđelima, jer na umu su mi bile jedino pojedinosti koje je trebalo dovršiti prije puta. Telefonski poziv primio sam u četvrtak poslijepodne, a u Australiju sam trebao poći sljedećeg utorka. Ali moj urednik je saznao za telefonski poziv i rekao mi da pođem i razgovaram sa ženom, nadajući se da ćemo o njoj moći napisati neki šaljiv i zanimljiv članak.

I tako sam se sljedeći dan našao pred jednom od dviju spojenih obiteljskih kuća u predgrađu Blanchardstown, u zapadnom Dublinu. Pokucao sam na vrata i otvorio ih je prilično velik muškarac obrijane glave. Izrazio mi je dobrodošlicu i uveo u kuću.

»Ovo je moja žena, Francesca«, rekao je, pokazujući mi ženu u ranim četrdesetim godinama.

Ispružila je ruku i rukovali smo se, ali bio sam svjestan da me žena izbjegava izravno pogledati u oči. Umjesto toga zagledala mi se u tjeme, a lice joj je imalo zagonetan izraz.

»Zašto vidim klokane kako vam skaču oko glave?« upitala me. »A u pozadini se vidi Opera u Sydneyju. Jeste li se upravo vratili iz Australije ili se spremate poći?«

Ostao sam bez riječi; vrlo je malo ljudi znalo za moje putovanje i nisam vidio kako bi uopće ta žena, koju nikad prije nisam vidio, mogla znati išta o tome. Iznenadjenje mi se zacijelo ocrtavalo na licu jer je njezin suprug slegnuo ramenima, nasmijao se i rekao: »Vidite, rekao sam vam da je vidovita.«

Zaista nisam znao što bih mislio o tome što se upravo dogodilo, ali ostao sam s Francescom gotovo dva sata, tijekom kojih mi je ispričala neke stvari o jednom mojem bliskom rođaku, koji je nedavno preminuo u tragičnim okolnostima, i neke događaje iz mojeg vlastitog života, informacije koje nikako nije mogla saznati iz nijednog izvora kojeg bih se mogao dosjetiti.

Nakon tog dramatičnog sastanka dobro sam upoznao Francescu i njezina supruga Francisu, i napisao sam nekoliko članaka za nedjeljno izdanje novina o njezinim vidovitim sposobnostima i odnosu s anđelima. Tijekom godina ostao sam u kontaktu s Francescom i u nekoliko navrata proveo neko vrijeme s njom i Francisom u njihovoj kući u Španjolskoj. Tada sam bio svjedokom toga kako njezin odnos s anđelima postaje jasniji i snažniji dok ona prenosi njihove poruke svima koji žele slušati.

Francescin život me toliko zaintrigirao i fascinirao da sam joj predložio da napiše ovu knjigu, projekt na kojem smo zajedno radili.

Nakon što sam radio s Francescom, htio bih reći da je ona jedna od najobičnijih, najrealističnijih i najsimpatičnijih ljudi koje sam imao zadovoljstvo upoznati.

NIALL BOURKE
Dublin, lipanj 2009.

Uvod

Zovem se Francesca Brown. Pedeset mi je godina, kućanica sam, udana i majka dvoje djece. Pretpostavljam da bi me mnogi ljudi opisali kao »anđeosku terapeutkinju« ili stručnjaka.

Uistinu, ti mi nazivi ne znače mnogo, ali zaista svakodnevno komuniciram s anđelima i smatram ih svojim najboljim prijateljima. Doista, najvažniji dan mogega života bio je onaj kad mi se u spavaćoj sobi u siječnju 2000. pojavila anđelica Anne i najavila mi da će me izliječiti od bolesti koja me iscrpljivala i od koje sam patila gotovo dvije godine. Kako je ona to učinila opisano je na stranicama ove knjige.

Prije toga nisam znala ništa o anđelima. Čitala sam i čula o ljudima koji su od djetinjstva povezani s anđelima i čini se da su anđeli bili s njima od njihove rane dobi. Ako pogledamo povijest čovječanstva, vidimo da su se anđeli obratili Ivani Orleanskoj, Danijelu u lavljoj jami, Samsonu i Mariji majci Božjoj. Ne uspoređujem se ni s jednim od njih, ali kad sad pogledam na to, moram reći da su se i meni obratili.

Čula sam za anđele, naravno, ali nikad im nisam pridavala puno pozornosti. Pretpostavljam da sam mislila kako su oni samo ljupka ideja — nešto što nalazite u vjerskoj literaturi ili u Bibliji.

Prije nego što sam upoznala anđela Anne, smatrala sam svakoga tko bi pomislio da može komunicirati s anđelima, da iskreno kažem, ludim. Bila sam obična kućanica iz Dublina, koja se trudila učiniti sve najbolje za svoju obitelj. Nikad me nije zanimao spiritualni svijet niti sam bila posebno religiozna. Zapravo, znala sam da je nekoliko mojih prijateljica zainteresirano za stvari kao što su tarot karte, gatalice i mediji, ali mene nijedno od toga nikad nije jako oduševljavalo.

Međutim, od 2002. godine kad mi se prvi put predstavila anđelica Anne, život mi se potpuno promijenio. Gotovo svakodnevno komuniciram s anđelima. Prenijeli su mi raznovrsne poruke u mnogo različitih oblika čiji je cilj da pomognu ljudima oko temeljnih problema s kojima se suočavaju u svojem ljudskom postojanju. To su problemi koji se odnose na to kako mi kao obični ljudi možemo steći i zadobiti šire znanje o onim područjima koja svi želimo razumjeti — ljubav, ljepota, istina i postojanje Boga.

Jedna od središnjih poruka anđela je da nas Bog sve podjednako voli. Još važnije, da je Božja ljubav svima podjednako dostupna, zapravo ona se već nalazi u svima nama — doslovno smo jedno s Bogom; ne postoji odvajanje između nas i Stvoritelja, nikad ne bi moglo postojati i nikad nije. Anđeli nam pomažu da se oslobodimo vjerovanja kako smo na neki način odvojeni od Boga.

Nadam se da će ova knjiga pomoći ljudima da se približe jednostavnoj istini koju sam i sama upoznala i shvatila: Bog već postoji u nama. Ljudi to mogu postići tako da slušaju ono što anđeli imaju za reći izravno čovječanstvu. Anđeli shvaćaju da postoji iluzija prema kojoj se ljudska bića osjećaju usamljeno i odvojeno od izvora onoga što stvarno jesu — Boga. Oni također shvaćaju da je ta iluzija izuzetno stvarna i vrlo čvrsto ukorijenjena u našim ljudskim umovima. Dobra je vijest ta da anđeli također znaju kako srušiti tu iluziju i to je ono o čemu, jednim dijelom, ova knjiga govori.

Do dana današnjega ne znam zapravo zašto su anđeli izabrali mene za komunikaciju, ali znam ovo — ako ja mogu komu-

nicirati s anđelima, onda to može i svatko drugi tko to zaista želi. Vrlo je teško riječima opisati kako je to imati jednog ili više anđela u životu. Možete doživjeti mnoge fantastične pa čak i čudesne događaje. Ili možda ne. Moje iskustvo s anđelima govori mi da su oni čudesna bića svjetlosti, a istodobno su uvijek vrlo suptilni i nježni na prvi pogled.

Anđeli su kanal između neba i zemlje; oni su glasnici — Božji glasnici. Mogu vam pomoći svojim smjernicama, mudročću, vašem zdravlju i u vašim odnosima s drugim ljudima. Kakav god da imate potencijal, kamo god vas vaše putovanje odvelo, morate samo iskreno otvoriti srce anđelima i novu načinu življenja, a rezultat će biti učenje.

Naučila sam da anđeli ne mogu živjeti vaš život umjesto vas, ali uvijek su prisutni i vode vas i usmjeravaju; nije važno jeste li vi toga svjesni ili ne. Vjerujem da su anđeli dio vječnog znanja pohranjenog vrlo duboko u svima nama; oni su tu i samo čekaju da ih probudite kako bi vam pomogli da se sjetite onoga što ste zaboravili a što je još uvijek prisutno u vašoj podsvijesti.

Spojiti se sa svojim anđelom znači vratiti se u ono prekrasno stanje u kojemu smo svi uživali dok smo bili mladi. To je stanje nevinosti i čistoće, no koje smo uspjeli prekriti svim brigama koje nosi zrela dob i moderno življenje. Vjerujem da smo negdje duboko u našoj podsvijesti još zadržali onaj čisti osjećaj radosti koji smo upoznali kao vrlo mala djeca, dok smo iz krevetića gledali roditelje i gugutali od sreće bez nekog posebnog razloga.

Zapravo, vjerujem da čak i sad, dok ljudi čitaju ove retke, postoji nešto u pozadini njihova uma što još prepoznaje to stanje o kojem govorim, stanje jedinstva s izvorom svega. Kako je čuderno kad ponovo otkrijemo to stanje ljubavi u sebi. Znam da se to radosno stanje *može* ponovo postići. Jedan od glavnih zadataka anđela je da pomognu ljudima da se vrate u svoje prirodno stanje; to je stanje čistog postojanja, stanje potpune radosti, stanje jedinstva s Bogom.

Ova knjiga nije neka vrsta priručnika za anđele — nije ni lagani vodič kako da u tri koraka uspostavite kontakt sa svojim

anđelima, iako se nadam da će zaista pomoći ljudima da ostvare početni kontakt sa svojim anđelom, ako je to ono što žele. Prije bi se moglo reći da je ova knjiga moja priča, priča o ženi iz Dublina koja je, za vrijeme teške bolesti, iznenada i bez nekog očitog razloga ostvarila čudesnu vezu s anđelima. Ta je veza rezultirala nevjerovatnim putovanjem, ne samo za mene nego i za mojeg supruga Frana i naša dva sina, Jasona i Dwaynea. Vrijeme nije i ne može umanjiti tu povezanost; zapravo, ona postaje sve jača kako vrijeme odmiče.

Ova knjiga je zapis o posljednjih devet godina otkad sam krenula na put s anđelima. To je zaista nevjerovatno putovanje i nadam se da ćete uživati u priči.

I.

Tračak neba

Rođena sam 19. listopada 1958. u bolnici Rotunda u Dublinu. Moji roditelji, John i Alice Gibbs, isprva su živjeli u sjevernom predgrađu Dublina, u Cabri, prije nego što se obitelj preselila u obližnji Finglas.

Pretpostavljam da smo bili normalna radnička obitelj. Otac je radio kao vozač autobusa za *Dublin Bus*, a majka je također radila na raznim poslovima na pola radnog vremena. Imala sam četvero braće i sestara: Michaela, Marka, Elaine i Jackie. Rekla bih da sam imala relativno sretno djetinjstvo. Nikad nismo imali puno novca, ali to nije bilo značajno samo po sebi jer se u onim danima činilo da ga nitko nema mnogo.

Još uvijek se rado prisjećam dugih ljeta provedenih u priobalnom gradiću Rush sjeverno od Dublina, dvadesetak kilometara od našega doma. Otac je imao stari automobil Morris Minor i natrpao bi nas sve unutra i odveo u Rush. Zatim bi okrenuo automobil, vratio se u Finglas po naše susjede, obitelj Fitzpatrick i njihovu djecu i ponovo vozio u Rush. To je bilo tipično za ono doba — susjedi su bili više poput prijatelja i mnogo bliži jedni drugima nego što su možda danas.

U Dublinu smo živjeli pokraj rijeke Tolka i ona je bila sta-

lan izvor zabave i pustolovina za svu djecu u susjedstvu. Sjećam se da smo ljeti plivali u rijeci, što znači da je morala biti mnogo čišća nego što je danas. Oko Finglasa je bilo i mnogo polja dok sam odrastala; sad su sva nestala — zamijenile su ih stambene četvrti. Često bismo se igrali do deset sati navečer prije nego što bi nas majka pozvala kući.

U ono su doba dječje bande bile važne; svatko je bio u nekoj bandi, bilo da se radilo o meni i nekoliko prijateljica ili o braći koja su imala svoje bande, a naravno, nama djevojčicama nikad nije bilo dopušteno ući u ijednu od dječaćkih bandi.

Još se sjećam imena naše lokalne trgovine slatkiša u ulici Cardiffsbridge u Finglasu. Zvala se Morris's, a vlasnik je bio čovjek koji se zvao Marty Morris. Svakog petka navečer, kad bi se otac vratio s posla, dao bi nam šiling i mi bismo se obrušili na trgovinu gospodina Morrisa kako bismo kupili slatkiše i čips. Još je veća poslastica bila kad bi ponekad, petkom navečer, najstariji brat Michael dobio novac i otišao u obližnju *fish and chips* trgovinu i kupio nam pohanu ribu i krumpiriće. Ako zastanem i dopustim mislima da odlutaju u prošlost još uvijek se mogu prisjetiti kako su nam dimljeni bakalar i krumpirići bili ukusni — iako nikad nismo dobili cijelu porciju za sebe.

Druga stvar koja je meni, braći i sestrama pružala neizmjereno veselje bio je odlazak u lokalno kino. Dok sam bila mlada u Finglasu je postojalo kino i nedjeljom poslijepodne od tri do šest prikazivala su se dva filma i možda pokoji crtić. Pješice bismo otišli do kina; brat Michael je bio glavni i pazio na nas, a ja se još sjećam radosti i uzbuđenja kad smo gledali kakav western ili ratni film na velikom platnu. Bilo je to kao da ste zaista tamo u rovovima, kad je metak pogodio njemačkog vojnika, ili kad bi pripadnik američke konjice dobio indijansku strijelu u prsa. Mislim da se jedan od prvih filmova koje sam vidjela u kinu zvao *Rusi dolaze*.

Začudujuće je kako ti dojmovi iz djetinjstva ostaju s vama, naročito sretna sjećanja. Još se uvijek jasno sjećam kako su me roditelji jednog Božića odveli na pantomimu u dvoranu sv. Franje Ksaverskog u ulici Dublin Quays. Udovica Twanky i ružne

sestre čine mi se i danas stvarne baš kao i onda, prije mnogo godina, kad smo iz svega grla vikali: »Iza tebe je!«

Kad sad gledam na to, uvijek pamtim izvjesnu prisutnost u svojem životu. Ne znam kako to najbolje opisati: bio je to sup-tilan osjećaj, ali ipak vrlo određen. Znala sam da netko pazi na mene. Često bih to osjetila kad bih bila sama; činilo mi se kao da je još netko uz mene, iako nisam vidjela nikoga. U različitim trenucima mogega života – možda kad mi je bilo teško u školi ili kad nismo imali mnogo novca, a roditelji su se brinuli kako će prehraniti obitelj – imala bih taj neki osjećaj da će sve biti u redu. Zapravo, to je bilo nešto više nego samo osjećaj – znala sam da će sve biti u redu. Okupila bih braću i sestre oko sebe i rekla im da ne brinu: netko bdije nad nama.

Uvijek sam voljela biti na otvorenom i sjećam se da sam još kao dijete imala sklonost prema nebu i zvjezdanim nebesima. Jednostavno sam obožavala gledati uvis, u golemi svemir i čuditi se veličini i veličanstvenosti svega. Voljela sam gledati uvis i pu-stiti da me to preplavi do te mjere da bih osjetila koliko sam be-značajna i da sam na neki način postala dio zvijezda dok su one treperile i sjale začuđujuće blagim svjetlom na mene. Ne znam jesu li ljudi mislili da sam čudna; možda jesu.

Još se sjećam kako sam jedne lijepo ljetne večeri gledala u nebo. Nalazila sam se na jednom od polja u blizini kuće, upravo se bilo smračilo i počele su se pojavljivati prve zvijezde. Dok sam gledala u nebo imala sam čudan osjećaj da sam potekla odozgo, da tamo pripadam. Osjetila sam kao da me netko spustio ovamo na zemlju i da sam gore, na nebu, za sobom ostavila nekoga ili nešto što sam zaista voljela. Sjećam se osjećaja da moram nešto učiniti ovdje na Zemlji i kad to bude gotovo, vratit ću se zvijez-dama, vratiti se svojem pravom domu. Dok sam bila zagledana u nebo, rekla sam naglas: »Ako si još gore, dođi po mene kad završim i budem spremna na povratak kući; molim te, ne zabo-ravi me.« Još pamtim tu ljetnu večer kao da se dogodila jučer.

Sjećam se tog snažnog osjećaja da netko pazi na mene tije-kom cijelog djetinjstva. Često, kad bih ležala u krevetu prije nego

što bih utonula u san, imala bih osjećaj da se oko mene nalazi mnogo prijatelja, zaista snažnih, dobrih prijatelja, iako su sa mnom u sobi bile samo moje sestre.

Jedne večeri doživjela sam susret koji nikad neću zaboraviti. Sad znam da čovjek mora biti vrlo oprezan kad se radi o sjećanju i doživljajima iz djetinjstva, ali ovaj je događaj na mene ostavio takav dojam da mi se urezao u misli i ostao sa mnom do dana današnjeg. Upravo sam bila utonula u san, ali nešto me probudilo. Pogledala sam ravno pred sobom i ugledala tri figure koje su stajale pred mojim krevetom. Stajale su tamo i gledale me. Bilo je to dvoje starijih ljudi, žena i muškarac, i jedan mlađi muškarac. Činilo mi se da su odjeveni u prilično staru odjeću. Ali ono što me potpuno očaralo, bila je njihova prisutnost. Od prvog trenutka kad sam ih ugledala, nisam se nimalo bojala; oko njih se širio osjećaj velike smirenosti, vrlo nježan, topao osjećaj mira i sigurnosti. Poželjela sam iskočiti iz kreveta, pozdraviti ih i zagrliti, baš kao što biste učinili kad bi vam najdraža tetka ušla u sobu, a vi biste joj se obradovali.

Tri su osobe samo stajale i gledale me. Mogla sam osjetiti da im je stvarno stalo do mene — zaista su me voljeli. Naposljetku sam ih upitala tko su. Žena je odgovorila: »Ja sam Marija. Ovo je moj muž Josip, a ovo je naš sin Isus. Ne boj se, ovdje smo da pazimo na tebe.« Ono što je bilo čudno, bio je osjećaj koji sam imala dok je pričala. Znala sam da su oni zaista ti koje je žena spomenula, čak i prije nego što je prestala govoriti. Ništa više nije rekla, a ja se ne sjećam jesu li se oprostili sa mnom i otišli ili sam zaspala. Ono čega se sjećam jest da sam se probudila sljedećeg jutra, iskočila iz kreveta i unezvijereno počela pregledavati sobu kako bih ih možda negdje našla. Pogledala sam čak i ispod kreveta. Moje su sestre sigurno pomislile da sam potpuno poludjela. Nikad nisam zaboravila tu noć ni osjećaj mira, ljubavi i sigurnosti koji sam iskusila u prisutnosti troje posjetitelja.

Osjećam da je to što mi se dogodilo te noći bilo moje prvo svjesno iskustvo Božje ljubavi. Poslije nisam osjećala nikakvu veliku odanost pa čak ni veliko zanimanje za Isusa, Mariju i Josipa.

Često sam vidala njihove slike u vjerskim knjigama ili kad bih s roditeljima odlazila u crkvu na misu, ali ništa mi nisu značile. Također bih često čula kako njihova imena spominju učitelji u školi, a mjesni župnik je svaki mjesec dolazio i govorio nam o vjerskim pitanjima te ih često spominjao, no ništa od toga nije ostavilo pravi učinak na mene. Ni sa čim se nisam poistovjećivala. Na mene je djelovao samo način na koji sam se osjećala u njihovoj prisutnosti; to je ono što sam upamtila. Osjećam tu istu ljubav i sigurnost sad dok pišem ove riječi; taj me osjećaj ne napušta.

Kad sad gledam unatrag, rekla bih da me to iskustvo održavalo tijekom mnogih godina koje će doći. Bez obzira na to koliko su stvari bivale teškima, uvijek sam se mogla osloniti na to iskustvo, iako nikad više nisam vidjela one tri čudesne osobe. Nikad nisam mogla nikome ispričati što sam vidjela ili doživjela one noći u svojoj sobi, jednostavno sam instinktivno znala da to ne trebam nikome spominjati. Znala sam da ne bi razumjeli. Na neki sam način osjećala da mi je to iskustvo podareno kako bi me ojačalo i pomoglo mojoj braći i sestrama.

Napustila sam školu sa šesnaest godina i otišla raditi u veliku tvornicu cigareta u južnom Dublinu. Posao mi se sviđao i u tvornici sam upoznala mnoge prijateljice iz velikih dablinskih radničkih četvrti kao što su Ballyfermot, Crumlin i Inchicore. Vikendima bismo radile ono što već djevojke tinejdžerske dobi rade — išle bismo na ples i nadale se da ćemo upoznati zgodne mladiće. Nešto poslije, već sam povremeno znala popiti kakvo piće, i velika skupina nas sastala bi se u nekom *pubu* prije nego što bismo produžili dalje u disko-klub u središtu grada. To su bila sretna vremena i s nekim djevojkama s kojima sam onda radila ostala sam i danas prijateljica.

Svojega muža Frana upoznala sam kad mi je bila dvadeset jedna godina. Dogodilo se to na Noć vještica, 31. listopada 1979., kad je skupina nas odlučila poći na maskenbal koji se održavao u jednom hotelu u Howthu, u sjevernom dijelu Dublina.

Fran je bio prerušen u golemu gorilu, a ja sam bila nogometaš. Između nas nije sve krenulo glatko odmah na početku, jer je nekoliko mojih prijateljica pušilo za stolom, pokraj stola za kojim su sjedili Fran i njegovi prijatelji. Jedan od Franovih prijatelja se okrenuo i zamolio djevojke da ugase cigarete jer mu smetaju. To je bilo davno prije nego što se na pušenje u javnim prostorima počelo gledati s negodovanjem pa su mu brzo odgovorile da ako mu smeta, neka se premjesti za drugi stol. Kako bi pokazali solidarnost sa svojim prijateljem, Fran i svi ostali mladići ustali su se i premjestili. Na nas djevojke nisu više obraćali pozornost; štoviše, mi smo to smatrale malom pobjedom ženskih prava — sve je to bilo pomalo nezrelo, ali svi smo bili vrlo mladi.

Nije prošlo mnogo vremena, a Fran se vratio do našega stola i zamolio me za ples. Bila sam ushićena, iako mu to nisam dala do znanja. Fran mi se zaista svidio od prvog trenutka kad sam mu se obratila; nasmijavao me, bio je nježan i ljubazan i sjećam se da sam sama sebi te večeri rekla: »Ovaj momak ima dobro srce i mogu mu vjerovati.«

Tjelesno je bio impresivan: širokih ramena i vrlo dobro građen, visok oko metar i osamdeset centimetara, plave kose. Sjećam se da sam pomislila kako sigurno redovito igra nogomet, jer bio je u dobroj formi. Otrprve smo se dobro slagali i odlučili da ćemo se ponovo vidjeti sljedeći vikend. U centru Dublina postoji tradicionalno mjesto na kojem se sastaju mladi parovi, poznato kao Cleryjev sat. Clery's je poznata robna kuća u središtu grada.

I tako sam u osam sati navečer stajala ispod sata robne kuće. Čekala sam i čekala, ali Frana nije bilo na vidiku. Kad mi se već učinilo da je prošla cijela vječnost, iako se radilo o možda samo petnaest minuta, odlučila sam da je dosta čekanja i da ću sve to smatrati dobrom školom — lošim iskustvom. Putem kući mrmljala sam si u bradu ne baš lijepe riječi o Franu i općenito o muškarcima. Bila sam kod kuće nešto više od sat vremena, kad je pokucao naš prvi susjed i rekao da me netko zove na telefon. U ono vrijeme nismo imali telefon i često bismo se služili susjedovim. Zaboravila sam da sam Franu dala njihov broj. Iskreno mi

se ispričao i objasnio da služi u irskoj vojsci i da su ga pozvali na vojnu vježbu s koje nije mogao izostati.

Kad sam zaključila da se dovoljno namučio, pristala sam na sljedeći izlazak idućeg vikenda. Gotovo sam se odmah do ušiju zaljubila u Frana i slijedila je romansa od šest tjedana tijekom koje smo se prekrasno zabavljali, odlazili u kino i kazalište ili bismo samo šetali. Bila sam izvan sebe od sreće kad sam bila s Franom, i iako smo se poznavali tek nekoliko tjedana, oboje smo znali da smo suđeni jedno drugome te smo se ubrzo zaručili.

Sjećam se da je prvo pitanje moje majke bilo: »Jesi li trudna?« kad sam joj rekla da ću se udati za Frana. Uvjerila sam je da nisam, ali Fran i ja znali smo da je pred nama težak put i da ćemo morati puno štedjeti kako bismo si mogli platiti vjenčanje.

Kad sam bolje upoznala Frana, shvatila sam da sam bila u krivu kad sam mislila da redovito igra nogomet; nije od nogometa bio u tako dobroj formi, nego zato što je amaterski boksač. Također sam odmah na početku nešto naučila — bit će mi najbolje ako naučim gledati boks, jer Fran je bio vrlo dobar boksač i imao je meč gotovo svaki tjedan.

Trenirao je u klubu Transport Boxing u središtu Dublina, a također i za irsku vojsku, i svoje je treninge ozbiljno shvaćao. Petkom bi uglavnom imao meč u sportskoj areni zvanoj Nacionalni stadion u južnom Dublinu. Sjećam se straha koji sam iskusila prvi put kad sam ga gledala u jednoj zaista teškoj borbi; bio je obliven krvlju, a oko mu je bilo natečeno. Ono što začuđuje je koliko se brzo oporavljao od borbi: već sljedeći dan izgledao bi gotovo normalno. Često mi je znao reći da ako je čovjek zaista u formi, može se oporaviti gotovo od svega.

Morali smo naporno štedjeti kako bismo se mogli vjenčati i položiti depozit za kuću. Jedan od načina da to osiguramo bio je taj što se Fran javio da s irskom vojskom ode u Libanon na šest mjeseci. Otišao je, a ja se sjećam kako sam bila usamljena i kako mi je strašno nedostajao. Što se tiče novca, to je bio dobar potez i kad se vratio, vjenčali smo se u rujnu 1981. Imala sam dvadeset tri godine i ubrzo nakon vjenčanja uselili smo se u naš prvi dom

u ulici Deanstown u Finglasu — nasuprot onoj u kojoj su živjeli moj otac i majka.

Oduvijek sam željela imati sinčića kojeg bih voljela i za kojeg bih se brinula pa možete zamisliti moje ushićenje i radost kad smo Fran i ja bili blagoslovljeni našim dvama sinovima, Jasonom i Dwayneom. Jasona sam rodila s dvadeset pet, nakon dvije godine braka, a Dwayne je došao dvije godine poslije. Kad kažem da su naša dva dječacića bila puna energije, ne šalim se; činilo se da dan nema dovoljno sati kako bi mogli trčati oko kuće ili igrati nogomet. Redovito su me iscrpljivali, ali uživala sam u svakoj minuti.

To je bilo naročito sretno razdoblje mojeg života. Sve se odvijalo baš kako sam zamišljala i nadala se: našla sam čovjeka kojeg sam istinski voljela, udala se za njega i dobila dvojicu prekrasnih sinova.

Imali smo i veliki krug prijatelja, od kojih smo mnoge znali iz tinejdžerskih dana. Redovito smo se sastajali, uglavnom srijedom i nedjeljom navečer, u malom *pubu* koji smo svi voljeli, u Cabri u sjevernom Dublinu. Djeca koja su se radala kao da nimalo nisu smetala našem društvenom životu; većina je naših prijatelja također imala malu djecu i u ono smo vrijeme uvijek nekako uspijevali pronaći dadilje. Tada je bilo lakše naći nekoga kome ste mogli vjerovati i povjeriti djecu na čuvanje i niste ih zato morali masno platiti.

Možete zamisliti naš užas kad je s dvije godine Jason obolio od ozbiljne bolesti po imenu Perthesova bolest (Legg-Calvé-Perthesov sindrom). Ta bolest napada glavu bedrene kosti u blizini zgloba kuka koji postupno slabi i odumire zbog nedostatka prokrvljenosti. Moja je majka prva primijetila da Jason vuče nogu i ima manje bolove. Isprva smo mislili da je to zbog novih cipela koje smo mu nedavno kupili, ali ubrzo smo shvatili da se ne radi o tome. Jasona smo odveli u dječju bolnicu u ulici Temple u središtu Dublina, gdje su napravili rendgenske snimke i stavili mu nogu na dva tjedna u trakciju da vide hoće li to riješiti problem. Kad nije, odlučili su se za operaciju kojom su mu u kuk ugradili

vijke. To je za mene bilo posebno teško vrijeme jer sam upravo rodila Dwaynea kojeg sam morala ostaviti na čuvanje majci i Franu dok sam se brinula za Jasona.

Nakon operacije morali su Jasonu davati sedative kako bi bio miran, a noga i kuk bili su mu u trakciji duže od šest tjedana. Kad je naposljetku došao kući, bio je u invalidskim kolicima, a poslije je morao nositi protezu kako bi bolesnu nogu držao iznad tla. Šalili smo se da pomalo slični jednonogom gusaru Long John Silveru. Bili smo i prilično zabrinuti jer su nam liječnici rekli da postoji mogućnost da se bolest proširi na drugu nogu. Također je postojala mogućnost da Jason ostane šepav pa smo vrlo pomno motrili na njega i bili jako zabrinuti.

Cijeli niz događaja oko Dwayneova rođenja i Jasonove bolesti počeo je uzimati svoj danak i kod mene. Sjećam se kako je jednog dana k nama svratila terenska sestra i rekla mi da izgledam iscrpljeno te da bih trebala prihvatiti pomoć u kući dva dana tjedno, sve dok ponovno ne stanem na svoje noge. Sa zahvalnošću sam prihvatila tu ponudu i gospođa se zaista pokazala ljubaznom i bila mi velika pomoć u tešku vremenu.

Naši dragi susjedi i prijatelji iz Finglasa spremno su skupili dobrotvorne priloge kako bismo Jasona poslali u Lourdes. Fran je otišao s njime na put, kako bi troškove sveli na minimum, a ja sam ostala kod kuće s Dwayneom. Jason i Fran su se prekrasno proveli u Lourdesu. Sjećam se da sam tada mislila kako su operacija i razdoblje oporavka na neki način slomili Jasonov duh i činilo se da nije isto dijete kakvo je bio prije operacije. Ali odlazak na put mnogo mu je pomogao. Nikad nisam zaboravila doživljaj iz svoje sobe prije mnogo godina i molila sam se Majci Božjoj da ne zaboravi obećanje koje mi je dala, da će se brinuti za mene. Molila sam je, ako je moguće, da se zauzme za Jasona kako bi se potpuno oporavio. Gorljivo sam se molila dok su njih dvojica bili u Lourdesu i molitve su mi uslišane. Jason se s vremenom potpuno oporavio, iako je to bio vrlo dug proces te smo stalno odlazili na kontrolne preglede u dječju bolnicu u ulici Temple, sve do njegovog četrnaeste godine.

Ona večer kad su mi se u sobi pojavili Isus, Marija i Josip ostavila je na mene neizbrisiv pečat i mnogo sam puta poželjela podijeliti to iskustvo s drugim ljudima, ali osjećala sam da ne mogu. Osjećala sam da me ljudi ne bi razumjeli. Gledajući sad unatrag, poslije tog susreta imala sam više suosjećanja za druge ljude i takva sam ostala cijelog života. Kad kažem suosjećanje, nisam sigurna da je to prava riječ – na primjer, ako bih gledala televiziju i na vijestima bi se pojavilo nešto o nekom užasnom zločinu ili zvjerstvu koje je netko počinio, uvijek sam osjećala da mogu sagledati obje strane situacije. Dok bi drugi na to gledali kao na isključivo crno ili bijelo, ja bih doživjela onaj isti osjećaj ljubavi i sigurnosti kakav sam osjetila one noći kad sam primila njihov posjet, i znala bih da je to ispravan način gledanja na situaciju – da je taj osjećaj ljubavi ono što stoji iza svih ljudi, bez obzira na to smatraju li ih ostali dobrima ili lošima. Ali takav stav nisam mogla podijeliti s drugima, a kad sam pokušala objasniti taj osjećaj suosjećanja koji me prožimao, ljudi su me čudno gledali ili bi izrekli neku primjedbu pa sam jednostavno šutjela.

Međutim, to nije bilo jedino spiritualno iskustvo koje mi se dogodilo, a koje nisam mogla objasniti i zato sam smatrala da je najbolje da sve zadržim za sebe. Dogodilo se to u rujnu 1993. Mojem ocu je godinu dana ranije dijagnosticiran rak i bio je teško bolestan već cijelu godinu. Stajala sam u kuhinji svoje kuće u ulici Deanstown kad sam osjetila da netko stoji iza mene, okrenula sam se, ali nikoga nije bilo. No kuhinjska su vrata bila otvorena i mogla sam vidjeti drugu prostoriju, dnevnu sobu. Znala sam da je netko ili nešto tamo; nisam to mogla objasniti, jednostavno sam imala jak osjećaj da je nešto prisutno u dnevnoj sobi. Iako oprezna, počela sam se primicati sobi; činilo se kao da me nešto privlači k sebi. Kad sam stigla do vrata, vidjela sam da negdje sa strane zrači svjetlost pa sam ušla u sobu i pogledala ulijevo. Ugledala sam začuđujući prizor.

U kutu sobe nalazio se stup svjetla, možda visok i dva metra. Bilo je to blistavo bijelo svjetlo, sjalo je i treperilo, ali nije se micalo iz kuta. Neobično, ali nisam bila uplašena. Ođjedanput

su mi se u mislima pojavile dvije riječi — Andeo smrti. Tada sam osjetila strah. Zbog nekog razloga nisam pomislila na svojega oca nego na svoju obitelj, i rekla sam: »Nadam se da nisi ovdje zbog mogeg muža i djece.« Zatim sam u glavi začula glas koji mi govori: »Ovdje sam zbog tvojeg oca; brzo se približava njegovo vrijeme da priđe u svjetlost, ali nemoj se bojati.« Onda je svjetlo izbljedito i nestalo. Znala sam da je moj otac teško bolestan i nije očekivao da će dugo poživjeti, ali to je ipak bila šokantna vijest. Osjetila sam kako mi naviru suze i opet me preplavio snažan osjećaj da se ne mogu nikome povjeriti i ispričati ono što sam upravo vidjela i doživjela.

Otac mi je umro 21. listopada 1993. Dok su se obitelj, rođaci i prijatelji okupljali u kući mojih roditelja, osjećala sam snažnu potrebu da prijedem ulicu, uđem u svoju kuću i budem sama. Kad sam ušla u dnevnu sobu znala sam da je tamo prisutna ona ista pojava koju sam susrela prije pet tjedana. I doista, kad sam zakoračila kroz ulazna vrata i pogledala u isti kut sobe, tamo je bilo isto ono svjetlo koje sam već prije vidjela. Bilo je blistavo i zapanjujuće na prvi pogled, ali dok sam ga gledala kao da sam izgubila sav strah, a onda sam u glavi začula isti glas: »Ne boj se, tvoj je otac sad sa svojim ljubljenima, sretan je i oni dobro paze na njega.« Dok je glas govorio, imala sam prekrasan osjećaj olakšanja i dubokog mira. Bila sam tako zahvalna što znam da je otac sa svojim ljubljenima i da oni dobro paze na njega. No onda sam osjetila da se svjetlo sprema otići. »Molim te nemoj ići«, rekoh bez razmišljanja. »Molim te, ostani sa mnom još malo. Trebam te.« Nastupila je tišina, a onda je glas opet progovorio. »Moram ići, moj posao ovdje je završen.« »Hoću li te ikad ponovo vidjeti?« upitala sam. »Molim te, nemoj me ostaviti samu.« »Nećeš me vidjeti još dugo vremena, ali ubrzo ćeš vidjeti mnoge slične meni«, odgovorio je, a onda je svjetlo nestalo. Ostala sam sama u svojoj kući. U meni su se ispreplitale mnoge emocije. Osjećala sam se sama i zbunjena, ali također sam imala osjećaj olakšanja znajući da je moj otac na sigurnom, u rukama Gospodina, i na tome sam mu bila zahvalna.